

Бог е любов Почитам родителите си

„Животът...едно безкрайно представление, пълно с радост и тъга, любов и омраза. А може би е и нещо повече? Нещо по-красиво или нещо по-грозно. Вие ще прецените. Заповядайте на едно незабравимо представление от 18:00 часа.” – Това прочетох на афиша, за който от толкова дни бях замислена. При всяко мое минаване край този плакат нещо в него ме грабваше. Но това не бе свързано с написаното върху него, защото не бях чела съдържанието. Обяснението за онези дни, в които умът ми бе обвит в размишления, бе по-просто. Всичко се обясняваше с момичето, изобразено на плаката. То бе малко и съвсем обикновено. Тогава какво в него ме е впечатлило? Погледът...Толкова приличаш на моя отпреди няколко години. Така обикновен, но същевременно и тъй загадъчен и някак пълен с тайни и въпроси. Ето този начин на гледане ме караше да се замисля : дали и тя се вълнува от неща, интересувачи мен и какво е това нещо в погледа ѝ, което така ме заангажира? Ще разбере...

Ето вече съм в залата. Очаквам представлението да започне. Оглеждам се...Хората, декора, вълнението. Светлините са включени. Започва се. Ето го момичето. Облечено скромно, спретнато, загадъчно – също като на плаката. Излиза напред. Сяда на стол и започва разказа си, а с това се поставя началото на пиесата:

- Добър вечер! Името ми е София. На 11 съм и животът ми е досущ като вашия. Но едно мое преживяване ме отклони за миг от нормалния живот. – подхвана момичето. – Случи се преди седем месеца. Претърпях злополука. Отървах се без физически наранявания, но в съзнанието ми завинаги остана един спомен. Не, не става въпрос за стрес от злополуката. А за това, че докато бях в безсъзнание, попаднах на място, където научих важен урок.

След това въведение момичето се изправи. На сцената се появи още един актьор. Представянето на случката започна. До момичето застана един мъж, облечен като ангел. Между тях се разигра сцена.

– Къде се намирам? – попита заинтересувано момичето.

– В залата за въпроси. – отговори ангелът.

– Какво значи това? – учуди се София.

– Тук попадат хората, които са претърпели инцидент и са мъчени от въпроси. Затова ти трябва да ми кажеш какъв е твоят въпрос. – разясни божият служител.

– Не разбирам. Та аз дори не знам защо изобщо съм тук. И по-важното, не знам защо ми се случи тази злополука. Кое се обърка? Та нали животът е нещо красиво. Картина, обрисувана в топли цветове и изобразяваща добрината и милосърдието на хората. Защо точно в моя пейзаж се появиха тъмни сенки? Искам при мама и татко! – след тези думи момичето заплака.

– Ето на какво трябва да те науча. Ти мислиш, че животът е само една красива картина? Не плачи, а ме последвай! – заповяда крилатият.

Момичето избърса сълзите си и тръгна подир ангела. Запътиха се към другия край на сцената. Там ги очакваше една маса, но тя не бе обикновена. Не бе постлана с обикновен плат, а с вълшебна покривка, изтъкана от фини огледални нишки.

– Сега ще ти покажа какво всъщност е животът.

Ангелът замахна над огледалната покривка и мигновено там се появи екран. Но нямаше да показва на София детско филмче. Целта му бе да я запознае с някои грозни сцени, случващи се постоянно в ежедневието.

- Виж това момиче е босо и толкова леко облечено в този студен ден. Вали, а то няма чадър. – възкликна София, когато видя през огледалото едно бездомно дете. – Изглежда толкова гладна и жадна. И защо е сама? Нима си няма майка и татко?

Ангелът нищо не каза, а продължи с демонстрацията.

- Ами тази жена, погледни как плаче на гроба на това дете. Може би е нейното. Това е толкова болезнено. – още повече удивена от тези събития в живота, момичето избърса сълзата, стичаща се на бузата ѝ. – Спри! Не искам вече да гледам.

- Разбра ли сега какъв е животът? Не бива да мислиш, че в него няма тъга. Животът е съвкупност от лоши и хубави моменти. Винаги някъде отвътре, от дълбокото на живота лъха гнило. – обясни ангелът.

- Ами тези хора, които ми показа? Не са само те, нали? Сигурно има още. – каза София с наведена глава.

- Да има още много, но ние, ангелите, се стараем да им помагаме. Бог ни праща на земята, за да раздаваме любов. Помни, че Бог е любов! И сега сама ще се убедиш в това. – каза с успокоение той и започва отново нещо на огледалната покривка – Ето отново бедното момиче. Виж сега тя има обувки и топли дрехи. И не живее на улицата, а в този дом. Това е къщата на майката, която страдаше за изгубеното си дете. Вярно е, вече нищо няма да ѝ го върне и да спре тъгата ѝ, но тя се грижи за бездомното момиче по онзи начин, с който е давала топлина и любов на рожбата си.

София се успокои и сълзите ѝ изчезнаха. Сега тя бе наясно с важните неща в живота. А и знаеше какво всъщност е той. Ангелът изчезна от сцената, а момичето пристъпи напред и каза:

- След този разговор с ангела се събудих. Около болничното ми легло бяха родителите ми. Вече имах пълна представа за реалния свят. Знаех, че не съм различна от останалите. Бях подготвена за лошите неща. У мен не напиреха страха и неувереността, а буйна непоколебимост и сигурност. Знаех, че колкото и голяма беда да ме последва, ще ѝ се опълча. И няма да бъда сама. Всички мои близки и приятели ще ми се притекат на помощ. Дано този спектакъл да ви е бил полезен. Не забравяйте, че животът ни предлага както радост, така и тъга, както любов, така и омраза.

На сцената отново излезе ангелът. С момичето се поклониха и казаха:

- Желаям ви всичко най – добро! И в лошите дни не забравяйте да потърсите помощ от близките си. Те няма да ви откажат!

Светлините бяха угасени и представлението свърши. При излизането си от залата видях лицата на всички останали хора. Прочетох в тях възхищение.

Прибрах се у дома. Бях много впечатлена от това представяне. То бе като едно поучаващо ни представление на живота. Накара ме да се замисля за най-скъпото ми нещо. За тях...Моята упора, източникът ми на сила и вяра...Моите родители. Животът ми без тях би бил празен на чувства и светлина...Като ден без слънчеви лъчи и като стремеж без вяра. Радвам се, че ги имам до себе си, че мога да разчитам на тях и всеки ден да доказвам любовта си. Жалко е, че не всеки може да се похвали с факта, че родителите му са до него. Но аз силно вярвам в духовното. Връзката между родителя и детето не може да бъде нарушена по никакъв начин! Тя не избледнява. Остава жива завинаги.

Спомних си пак за онзи рекламен плакат. Очите на момичето ... разбрах какво в тях ме привлича. Това бе любовта, която таят в себе си. Искрената обич към родителите. Ето какво имах аз на нейната възраст. Очите ми тогава бяха също толкова топли, искрени и същевременно с това потайни. А сега бях позволила топлият им син цвят да потъмнее. В сърцето си изпитвам силна любов, но бях спряла да я доказвам. Причината бе, че в забързаното ми ежедневие не намирах време за по-важните неща. Не се сещах да дарявам обич и внимание на най-скъпото ми нещо. Но щях да променя това. Не бе честно да им се отблагодаря за обичта, като ги забравям. Те са тези, които ме учат какво е животът и от тях черпя сила и надежда. Родителите ми са моя извор на топлина. Моите ангели пазители! Почитам ги и ги обичам безкрайно много!

Теменужка Траянова 9б клас